

2. Treba li članak 9. stavak 3. u vezi s člankom 2. točkom (d) Direktive 2011/95/EU tumačiti na način da je za utvrđenje osnovanog straha od progona i stvarne opasnosti („real risk”) da bude izložen progonjanju ili nečovječnom ili ponižavajućem postupanju ili kažnjavanju od strane nekog od počinitelja navedenih u članku 6. Direktive 2011/95/EU u pogledu religioznih djela ili oblika ponašanja propisanih vjerskim naukom koji podnositelj zahtjeva aktivno izjašnjava i čine njegove središnje sastavnice ili se temelje na vjerskim uvjerenjima podnositelja zahtjeva u smislu osobite važnosti za njegov vjerski identitet, zabranjenih pod prijetnjom kaznene sankcije u njegovoj državi podrijetla,
- a) potrebno provesti komparativnu ocjenu na način da se uspoređi broj pripadnika vjere podnositelja zahtjeva koji prakticiraju svoju vjeru protivno zabrani s brojem radnji proganjanja u zemlji podrijetla podnositelja zahtjeva zbog tih religioznih djela te da je u nju potrebno dodatno uključiti moguće postojeće nesigurnosti i nepoznanice u pogledu prakse državnog kaznenog progona,
- ili
- b) je dovoljno ako se u praksi kaznenog progona države podrijetla može dokazati stvarna primjena propisa koji uz prijetnju kaznom zabranjuju religiozna djela ili oblike ponašanja propisanih vjerskim naukom koji podnositelj zahtjeva aktivno izjašnjava i čine njegove središnje sastavnice ili se temelje na vjerskim uvjerenjima podnositelja zahtjeva u smislu osobite važnosti za njegov vjerski identitet?
3. Je li odredba nacionalnog procesnog prava koja propisuje vezanost suda koji meritorno odlučuje u postupku pravnom ocjenom suda pred kojim se vodi revizijski postupak (ovdje: članak 144. stavak 6. VwGO-a (Verwaltungsgerichtsordnung) [Zakon o upravnosudskom postupku]) u skladu s načelom nadređenosti prava Unije ako sud koji meritorno odlučuje u postupku želi drukčije tumačiti propis prava Unije nego sud pred kojim se vodi revizijski postupak, ali je spriječen izvršiti takvo tumačenje prava Unije čak i nakon provedbe postupka za prethodnu odluku u skladu s člankom 267. stavkom 2. UFEU-a zbog vezanosti pravnom ocjenom suda pred kojim se vodi revizijski postupak, a koja proizlazi iz nacionalnog prava?

⁽¹⁾ Direktiva 2011/95/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 13. prosinca 2011. o standardima za kvalifikaciju državljana trećih zemalja ili osoba bez državljanstva za ostvarivanje međunarodne zaštite, za jedinstveni statusa izbjeglica ili osoba koje ispunjavaju uvjete za supsidijarnu zaštitu te sadržaj odobrene zaštite (SL L 337, str. 9.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 13. str. 248.).

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 17. travnja 2015. uputio Finanzgericht Düsseldorf (Njemačka) –
GE Healthcare GmbH protiv Hauptzollamta Düsseldorf**

(Predmet C-173/15)

(2015/C 236/32)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Finanzgericht Düsseldorf

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: GE Healthcare GmbH

Tuženik: Hauptzollamt Düsseldorf

Prethodna pitanja

1. Mogu li se tantijemi i licencijske naknade u smislu članka 32. stavka 1. točke (c) Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 ⁽¹⁾ od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice (CZ) uključiti u carinsku vrijednost iako postojanje obveze plaćanja tantijema i licencijskih naknada nije utvrđen ni u trenutku sklapanja ugovora ni u trenutku koji je mjerodavan za nastanak carinskog duga, a koji u slučaju spora proizlazi iz članka 201. stavka 2. i članka 214. stavka 1. CZ-a?

2. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje: mogu li se tantijemi i licencijske naknade za žigove u smislu članka 32. stavka 1. točke (c) CZ-a odnositi na uvezenu robu iako se plaćaju i za usluge i korištenje ključnog dijela naziva zajedničkog koncerna?
3. U slučaju potvrdnog odgovora na drugo pitanje: mogu li tantijemi i licencijske naknade za žigove u smislu članka 32. stavka 1. točke (c) CZ-a biti uvjet za prodaju robe uvezene u Zajednicu radi izvoza u smislu članka 32. stavka 5. točke (b) CZ-a iako je njihovo plaćanje zatražilo i izvršilo poduzeće koje je povezano s prodavateljem i kupcem?
4. U slučaju potvrdnog odgovora na treće pitanje te ako se, kao u ovom slučaju, tantijemi i licencijske naknade djelomično odnose na uvezenu robu, a djelomično na usluge nakon uvoza: vodi li odgovarajuća raspodjela, koja se provodi na osnovi objektivnih i mjerljivih podataka u skladu s člankom 158. stavkom 3. Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93 ⁽¹⁾ od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju odredaba za provedbu Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 o Carinskom zakoniku Zajednice (Uredba 2913/92) i pojašnjenjem uz članak 32. stavak 2. CZ-a do toga da se može uskladiti samo jedna carinska vrijednost u skladu s člankom 29. CZ-a ili je u slučaju da carinska vrijednost ne može biti određena u skladu s člankom 29. CZ-a, prilikom određivanja carinske vrijednosti koja se treba utvrditi u skladu s člankom 31. CZ-a moguća i raspodjela propisana u članku 158. stavku 3. Uredbe br. 2454/93 ako ti troškovi inače ne bi bili uzeti u obzir?

⁽¹⁾ SL L 302, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 2., str. 110.)

⁽²⁾ SL L 253, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 1., str. 3.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 20. travnja 2015. uputio Înalta Curte de Casație și Justiție
(Rumunjska) – Taser International Inc. protiv SC Gate 4 Business SRL, Cristian Mircea Anastasiu**

(Predmet C-175/15)

(2015/C 236/33)

Jezik postupka: rumunjski

Sud koji je uputio zahtjev

Înalta Curte de Casație și Justiție

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Taser International Inc.

Tuženici: SC Gate 4 Business SRL, Cristian Mircea Anastasiu

Prethodna pitanja

Treba li članak 24. Uredbe Vijeća (EZ) br. 44/2001 od 22. prosinca 2000. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima ⁽¹⁾ tumačiti na način da navod „nadležnost koja proizlazi iz [drugih] odredaba ove Uredbe” uključuje i slučaj u kojemu su stranke ugovora o ustupanju prava na žig koji je registriran u jednoj državi članici Europske unije na nedvojben i nesporan način utvrdile za sve sporove koji se odnose na ispunjenje ugovornih obveza nadležnost sudova države koja nije članica Europske unije i u kojoj tužitelj ima domicil (sjedište), a tužitelj je pokrenuo postupak pred sudom države članice Europske unije na čijem području tuženik ima domicil (sjedište)?